

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DAMA DE TREFLĂ

Axel / Dama de Treflă. - București : Bookzone, 2020

3 vol.

ISBN 978-606-9700-07-5

Vol. 2. - 2020. - ISBN 978-606-9700-09-9

821.135.1

Grafician copertă: **Maria Stoian**

Ilustrator: **Mihai Alin Ion**

Corector: **Andreea Florescu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

© Bookzone 2020, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Dama de Treflă

axel

SĂ NU PLÂNGI

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

- atunci -

Partea I

Capitolul I

Curiozitatea a omorât pisica

– Vina e un sentiment periculos și în același timp sublim. Exact ca o gaură neagră, ne atrage spre ea, ținându-ne departe de faptele care o provoacă, doar că, dacă îi dăm voie să ne înghită cu totul, suntem pierduți. Vina e ceva firesc până la un punct în care... Domnișoara Scarlett ne ține aceeași predică despre vină în fiecare săptămână. La Hope House totul e bine planificat. *Rutină* e un cuvânt care descrie perfect locul.

În ultimul an ar fi trebuit să învăț că moartea e ceva normal, că vina e o gaură neagră în care m-am lăsat atras fără motiv. Ar fi trebui să învăț cum să las în spate trecutul și să mă concentrez pe prezent. În loc de asta, am bătut și mai mult pasul pe loc. În fișele mele de observație scrie că *progresez lent*. Mie nu mi se pare că progresez în vreun fel.

– ...am primit un dar extraordinar de la natură atunci când ne-am născut, darul de a alege. Așa că tot ce trebuie să faceți este să... O bătaie scurtă în ușă întrerupe monologul plictisitor și prostesc al domnișoarei Scarlett.

Ce știe ea despre vină? Ce știe ea despre pierderi?

Continui să desenez personaje care cad în gol pe marginile foi în timp ce oamenii din jur încep să se agite. *Se simte pierdut* mai scria într-una dintre fișele acelea aflate în registrul din capătul holului, în camera asistentelor. Măcar în privința asta au dreptate. Mă simt pierdut și, sincer, nu știu dacă vreau să mă regăsesc.

Un puști ras în cap intră în sală împreună cu domnul Lucas. Pe obrazul stâng i se întinde o cicatrice mare, fără formă, care se pierde sub gulerului tricoului. Nimic interesant.

Îmi văd mai departe de umbra confuză pe care o desenez. Ar putea fi un om care fuge, la fel cum ar putea, foarte ușor, să fie orice altceva. Toate desenele mele pot fi altceva decât par. Mă surprind până și pe mine uneori. Niciodată plăcut.

Domnul Lucas iese din încăpere fără să ne salute, iar în fața noastră rămân domnișoara Scarlett și nou-venitul.

Îmi pierd concentrarea când încep să vorbească. Vreau să tacă.

Creionul din mână nu mă mai ascultă și începe să mâzgălească de capul lui forme care nu au niciun sens. E ca o cobră ce prinde viață odată ce muzica începe.

– Vrei să te prezinți celorlalți? Îl întreabă domnișoara Scarlett cu vocea ei mieroasă și ademenitoare.

Vrei să te prezinți *celorlalți* nebuni care n-au altceva mai bun de făcut decât să asculte baliverne despre vină, moralitate, acceptare?

– Oameni dragi, puțină atenție, vă rog!

Oh, atenție. Ce privilegiu! Sper că se bucură de minutele astea de atenție din plin. De altele n-o să mai aibă parte prea curând.

Puștiul pare plictisit și nepăsător. Are atitudinea perfectă pentru locul ăsta. Se presupune că ar trebui să legăm prietenii, să empatizăm unii cu alții, să facem schimb de povești, să învățăm de la ceilalți.

Prostii.

Aici fiecare e pe cont propriu. Dacă ai ocazia să ieși din rahat, nu întârzii încercând să-i trași și pe alții afară, fugi cât de țin picioarele și nu mai privești înapoi.

Nu că aș fi auzit de cineva care a ieșit.

– Numele meu e...

Imediat ce îi aud vocea, privirea mi se înalță de la desen pentru că...

– ...Alice.

Pentru că puștiul din fața mea e, de fapt, o fată.

În jur răsună un *Bine ai venit, Alice!* plictisit, dar surprins. Ce apariție! Aproape impresionantă. Ghinionul ei că sunt greu de impresionat.

O ignor și pe ea la fel cum îi ignor pe toți ceilalți. Dau pagina și încep să desenez o pădure care ar putea ușor să fie o pânză de păianjen sau dantela de la gulerul domnișoarei S.

– Poți lua loc unde dorești, Alice.

Dintre toate locurile libere, îl alege exact pe cel de lângă mine. Își pune pe spătarul scaunului geaca neagră de blugi cu mișcări nepăsătoare.

Nicio privire.

Niciun salut.

O să ne înțelegem de minune.

Ceasul stă pe loc. I-au fost scoase bateriile *ca să ne concentrăm mai bine pe clipa prezentă*. Eu tot aștept să se termine ziua asta odată.

– Mi-ar plăcea să vă notați următoarea temă, spune domnișoara Scarlett cu vocea ei blândă.

Și mie mi-ar plăcea să plec de aici. Se pare că doar unul dintre noi va primi ce-și dorește.

Alice se foiește în bancă. Probabil nu știa că și la școala de nebuni se dau teme. Domnișoarei S. nu-i scapă agitația de lângă mine. Nu-i scapă nimic, niciodată.

– Îi poate împrumuta cineva o foaie de hârtie și un creion lui Alice? Axel, vrei tu?

Mai am de ales?

Rup strâmb o bucată de hârtie și i-o arunc pe masă împreună cu creionul al cărui vârf s-a tocit într-o pădure gri.

Nu îmi mulțumește, iar mie nu îmi pasă că e nerecunoscătoare. Scot alt creion din buzunar și continui să desenez, nebăgând în seamă tema pe care ne-o dictează domnișoara Scarlett. N-are decât să mă pice. Probabil asta e șmecheria aici, dacă vrei să ieși, nu excelezi. Pici.

Când domnișoara S. consideră că s-a terminat ora, ne dă voie să ieșim. Cu ea nu știi niciodată cât înseamnă o oră. Cert e că are mai mult de șaiszeci de minute de fiecare dată.

– Axel, Alice, vreți să mai rămâneți o clipă?!

Asta a fost o întrebare? Sau a fost un ordin? Pentru că, dacă a fost o întrebare, nu a sunat ca una.

Mă postez în fața ei cu mâinile în buzunarele gecii.

Domnișoara Scarlett e o femeie mărunțică, ajunsă aproape la vârsta pensionării. Seamănă mult cu Bunicuța din Looney Tunes. Mă aștept să scoată în orice clipă o pușcă de sub pupitrul supradimensionat la care stă. De când am venit aici, mă privește într-un fel pe care nu știu cum să-l descriu, matern și în același timp rece, distant.

Alice stă în dreapta mea. Nu mi-a aruncat nici măcar o privire de când a intrat pe ușă. E aproape la fel de înaltă ca mine, are cercei subțiri, argintii, pe tot lobul urechii stângi. Părul negru, foarte, foarte scurt, și ochii albaștri creează un contrast frumos. Dacă o privești mai atent, genele lungi și buzele pline îi trădează feminitatea. La fel și lucrurile acelea pe care se străduiește să le ascundă sub hainele băiețești.

– Axel, mă gândeam că poate ai vrea să îi arăți împrajurimile lui Alice. Știi cât de grea poate fi acomodarea într-un astfel de loc.

Vocea calmă și plină de căldură nu mă mai dă pe spate de mult. Nici măcar privirea vicleană din spatele ochelarilor cu rame groase nu mă mai intimidează.

O să zic pas.

– Apreciez ce faceți pentru mine, doamnă, dar cred că mă descurc și singură, spune Alice.

I se citește o umbră de furie în glas pe care pretindem cu toții că n-am sesizat-o. Măcar nu sunt eu cel care a refuzat.

Domnișoara S. se preface că nu a auzit acel *doamnă* și începe să-și strângă foile de pe pupitru cu mișcări repezite. Data viitoare o va taxa, ține mult la

titlul său. Cine știe câți bărbați o fi refuzat ca să și-i păstreze atâția ani.

– Pot pleca acum?

– Sigur, Alice.

Rămân pe loc pentru încă vreo câteva clipe. Nu știu ce vrea să însemne atitudinea ei, dar pe aici eu sunt cel care face probleme. Și nu-mi place deloc concurența.

– Poți pleca și tu, Axel. Apreciez că ai vrut să ajuti.

N-am vrut. Dar nu-i pasă nimănui ce vreau eu.

La Hope House se află oameni de mai toate vârstele. Suntem un grup pestriț de personaje pe care le leagă un singur lucru, traumele pe care le-au trăit și tulburările de personalitate. Se poate spune că suntem o adunătură de nebuni care n-au reușit să facă față vieții pe care alții o trăiesc zi de zi, bine mersi.

Clădirea e un bloc masiv de beton în formă de U. În aripa de Est stau femeile, în cea de Vest, bărbații. Iar în aripa centrală ne desfășurăm activitățile zilnice de *recuperare*. Curtea e un loc imens, de vreo treizeci de acri. Are copaci înalți care formează un fel de pădure, un iaz și multă iarbă verde. Ar fi chiar frumos dacă nu s-ar termina totul într-un gard imens.

În teorie, stăm aici din proprie inițiativă, vrem să fim ajutați. În practică, am fost aduși de familii sau prieteni pentru că am devenit o povară și pentru că ei încă mai speră că putem fi scăpați de greutatea pe care le cărăm după noi. Însă noi am cam renunțat la speranță și ne-am resemnat.

Ne petrecem cea mai mare parte din timp în zona centrală, la ședințe de terapie individuale sau

colective. Cei mai tineri și mai puțin norocoși dintre noi au în plus și ore de curs conform programei școlare, ca să ne fie mai ușor să ne *reintegrăm* în societate după ce ieșim de aici. Cuvintele lor. Asta presupunând că vom ieși vreodată. Cuvintele mele.

La finalul zilei, ne mai rămân câteva ore libere, pe care unii le petrec scriind în jurnale ce vor ajunge în mâinile psihologilor și psihiatrilor sau punându-și la punct diversele *teme* pentru a doua zi.

Eu prefer să merg la iaz sau să desenez. Desenele ajung și ele pe mâini străine. Sunt disecate și interpretate. Cel puțin cele care nu sfârșesc pe fundul apei.

În ultima vreme, am desenat de nenumărate ori locul ăsta în flăcări. E o închisoare. Orice ar spune ei, rămâne o închisoare.

Tata vine o dată pe lună să i se dea raportul, să vadă pe ce se duc banii lui. Vorbim puțin, ne privim și mai puțin. N-o să-l iert niciodată că a ales să ne părăsească.

Mama venea mai des la început, o făcea să se simtă mai bine cu ea însăși, apoi vizitele ei s-au rărit.

Nu asta pățesc toți pușcăriașii?

Străbat holul până la sala de mese. Îmi iau un măr și o porție de lasagna. Singurul lucru bun în locul ăsta e mâncarea. Face șederea mai suportabilă.

Mă așez lângă Benjamin, un evreu chel, cât un munte, care ar putea să-mi fie bunic. Și-a pierdut întreaga familie într-un atac terorist de acum câțiva ani. A venit de bunăvoie aici și nu pare că ar vrea să plece. Spune că Hope House e casa lui acum. Pare în regulă în cea mai mare parte a timpului, doar că sunt și momente în care se pierde cu firea. Se pierde rău.

– Fără desert azi? întrebă dezamăgit.

Prăjiturile cu răvaș nu-s preferatele mele.

– Dar ale mele sunt.

Mă duc după porția de prăjituri cu un zâmbet vag întipărit pe față, iar când mă întorc, o așez în fața lui. Știi cât îi plac, dar mă prefac de fiecare dată că le uit pentru că vreau să mi le ceară. E o chestie a noastră. Vreau să recunoască faptul că are nevoie de ceva de la mine. Pentru că și eu am nevoie de ceva de a el.

– Cardiologul meu te urăște. Dar eu te iubesc.

– Oricând, Benjamin!

Mâncăm în liniște. Nu mă pricep să întretin conversații. Nu mă pricep să le încep. Cred că știu doar cum să le sfârșesc. Benjamin se descurcă mai mult de unul singur de obicei, îmi face viața ușoară.

Când termină de mâncat, dă tava la o parte, păstrând în fața sa doar farfuria cu prăjiturele.

– Vrei să știi ce-ți prezic astrele azi?

– Adică vreun chinez plictisit și obosit.

– Mai contează?

Cred că nu.

– *E timpul să faci o schimbare*, citește, mijindu-și ochii.

– Surprinzător.

Mușc din măr nepăsător și aștept să scoată al doilea răvaș.

– Albă-ca-zăpada aproape a murit din cauza unuia, spune, arătând spre otrava verde din mâna mea.

– Sunt chiar bune, ar trebui să încerci.

– Nu vreau să risc, mulțumesc!

Înfulecă dintr-o înghițitură prăjitura în semn de sfidare pentru mărul care lucește inofensiv și neatins de pe tava lui.

– *Drumul către tine însuși e cel mai greu de parcurs.*

– Nu merg acolo, îmi pare rău. De acolo am plecat. Și nu prea am de gând să mă întorc.

– Înțelepciunea răvașelor li se arată doar celor care cred în ea, Axel. N-o să se întâmple.

– Ale tale ce zic? întreb, încercând să par curios.

– *Viața e un sens giratoriu cu o singură ieșire.*

– Ce profund. Până și eu le-aș scrie mai bine.

– Știi... Într-un fel, are dreptate.

– Dar în celelalte se înșală.

Își înalță sprâncenele stufoase. Mă privește sfredelitor de sub ele, așa cum face mereu când atitudinea mi-o ia razna.

– De ce ești atât de pesimist azi?

– Așa-s mereu. Azi ești tu mai optimist decât de obicei.

Nu mă contrazice, deși mă așteptam să o facă. Rupe ultima prăjitură în două și despătorește răvașul cu mișcări tacticoase.

– *Când viața îți dă lămâi...*

Face o pauză pentru a spori efectul. Aștept cuminte continuarea, probabil e o altă prostie fără sens scrisă în doi peri. Doar că așteptarea se lungeste, iar Benjamin mototolește hârtia și o aruncă pe tavă.

– Când viața îți dă lămâi... ce?

– Atât. N-are o continuare.

De ce nu sunt uimit? Bagă prăjitura în gură, mulțumit, apoi începe să strângă firimiturile de pe masă.

– Sper că l-au concediat pe cel care scrie aiurelile astea.

– E doar o prăjitură cu răvaș, Axel. N-a făcut niciun rău.

În timp ce iau o altă mușcătură din măr, Alice intră hotărâtă în sala de mese. Din locul în care stau, pot vedea toată încăperea. Își ia doar porția de lasagna și o sticlă de apă. Caută o masă goală, în spate, și mănâncă singură.

– Avem nou-veniți?

– Aha.

Benjamin a lipsit toată dimineața azi. A fost să-și facă niște analize și câteva controale de rutină. Așa-zisa *revizie*. O fi Hope House plin de asistente și medici, dar toți sunt psihiatrii și la câte prostii mănâncă, Benjamin cu siguranță are nevoie de mai mult de atât.

– Poate îți faci un nou prieten. Aveți cam aceeași vârstă, zice, făcându-mi cu ochiul.

– E o ea.

– Ești sigur?

– O cheamă Alice.

O privește insistent, fără jenă, iscoditor, cu intensitatea de care sunt capabili doar cei vârstnici, căutând indicii ale feminității.

– Cine să le mai înțeleagă și pe fetele din ziua de azi?

Cu asta sunt de acord. Nu că aș vrea să le înțeleg. Ia mărul de pe tavă și se ridică cu zgomet.

– Mă duc în recunoaștere.

Se îndreaptă către masa lui Alice, aruncând mărul nevinovat dintr-o mână în alta.

Îmi duc tava, iar la întoarcere îl zăresc pe Benjamin stând în fața ei. Nu spune nimic, ceea ce e mare lucru pentru el. Alice se uită la mărul care zace între ei. Ai zice că-l vede ca pe o bombă cu ceas gata să explodeze, nu ca pe un simplu măr.

După cinci minute lungi, Benjamin cedează. Se ridică, ia mărul și se întoarce la masa noastră.

– Fata e o ciudată, concluzionează satisfăcut.

Puteam să-i spun și eu asta.

– Ești sigur că știe să vorbească?

– A numit-o *doamnă* pe domnișoara Scarlett.

– Va plăti mai târziu prețul acestei inconștiențe. Asta am zis și eu.

Cum lumea noastră se rezumă doar la ce se află în interiorul gardului, am ajuns să ne cunoaștem destul de bine unii pe alții, fie că ne place sau nu. Ne știm poveștile, le luăm ca atare și încercăm să nu ne judecăm. Eu încerc.

Durerea nu apropie oamenii pe cât se spune. Toți suferim aici și, cu toate astea, nu am reușit să trecem anumite bariere. Nu oferim milă pentru că nu ne dorim să o primim înapoi.

În afară de Benjamin, n-am putut găsi un prieten în altcineva. Nici nu am vrut. N-am de gând să mă opresc pentru a privi în urmă în ziua în care voi pleca de aici.

Să te legi de oameni înseamnă să te împaci cu ideea că într-o zi îți va fi mai greu să pleci de lângă ei. Sau că îți va fi mai greu când ei vor pleca de lângă tine.

N-ai cum să fii distrus de oamenii care se cară dacă nu te legi înainte de ei. Așa că asta e strategia mea.